

Camellia

农家肥妻有点田

เมียอ้วน มีไรมีนา

凛冬已至
หลินตงอ้อจ้อ เขียน

2

บทที่ 31 งานอดิเรกแปลก ๆ

ทั้งสองคนเดินเข้าไปในบ้าน เมื่อคนที่ช่วยงานอยู่เห็น ช่งสือซูก็โบกมือยิ้มทักทายนาง งานที่หาเงินในหมู่บ้านตัวเองได้ เช่นนี้ก็มีไม่มาก จึงต้องคว่ำเอาไว้ให้ดี

ช่งสือซูเดินวนไปรอบหนึ่ง แล้วเดินไปข้าง ๆ หัวหน้าหมู่บ้าน ที่นั่งอยู่ไต้ร่มไม้ “เงินยังพอมีอยู่หรือไม่เจ้าคะ”

“ไม่เยอะแล้ว มาตรฐานของเจ้านี่ช่างสูงยิ่ง กระเบื้องก็ต้องใช้ที่ดีที่สุด ถ้ามีเงินอีกสักยี่สิบตำลึงก็ไม่แน่ว่าจะหามาได้!” หัวหน้าหมู่บ้านพูด แล้วโบหน้าที่ขมวดคิ้วอยู่ก็หัวเราะออกมา กวาดสายตามองหมู่บ้านที่อยู่รอบทิศ หมู่บ้านใดเล่าจะมีบ้านหลังใหญ่โตที่หรรหราฟุ่มเฟือยขนาดนี้กัน

จากนี้ไปที่นี่ก็จะป็นหน้าเป็นตาของหมู่บ้านแล้ว

“เช่นนั้นใช้หมดแล้วค่อยมาหาข้า” ช่งสือซูฟังพอใจสุด ๆ กับบ้านหลังโตที่สร้างใหม่ ทั้งยังกำชับกับหัวหน้าหมู่บ้านอีกว่า ให้สร้างอ่างอาบน้ำที่ระบายน้ำคล่อง ๆ ไว้ที่ห้องหับในเรือนด้วย

“รู้แล้วๆ ดูเสร็จแล้วก็ไปทำการค้าของเจ้าต่อไป อย่ามาเกะกะ” มองดูเกวียนด้านนอกสามสี่เล่มที่มาส่งกระบือเรียบร้อยแล้ว หวังหน้าหมู่บ้านก็สะบัดแขนเสื้อไล่ส่งสือซุออกไป

ซ่งสือซุเดินออกมาจากในเรือนพร้อมกับซุซื่อ

ทันใดนั้นซุซื่อก็นึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ แล้วพูดว่า “เจียนเหล้าโคว่ถามว่าเมื่อไหร่เจ้าจะว่าง เขาเช่าร้านไว้ในเมืองร้านหนึ่ง ขาดแค่คนมีฝีมือแล้วเท่านั้น”

“ให้เขามาพຽงนี้ก็ได้เจ้าคะ เรือนหลังนั้นของข้ายังสร้างไม่เสร็จ ไปสอนเขาที่นั่นก็ได้แค่อย่างสองอย่างเท่านั้นเอง” ซ่งสือซุนึกถึงปะหมี่ตัดตอนกลางวัน ในเมืองถงนี้นางยังไม่เคยได้ยिनปะหมี่ตัดมาก่อนเลย

คิดๆ ดูแล้ว ถ้าเจียนเหล้าโคว่หัดเป็นแล้ว ธุรกิจต้องตั้งระเบิดแน่

ร้านอาหารเล็กๆ ร้านหนึ่ง มีอาหารเลิศรสหนึ่งจานก็จะเรียกลูกค้าเข้ามาได้อย่างไม่ขาดสาย

เห็ดหมึกกระทะร้อนบวกกับมะขามี่ตัด ธุรกิจของเจียน-
เหล่าโค้วต้องดีแน่ ถ้าเขามีหัวธุรกิจหน่อยละก็ ไม่แน่ว่าทำเป็น
เหมือนแฟรนไชส์ร้านอาหารพื้นบ้านซาเซียนก็ได้

ช่วงสี่ซุกลับไปบนเขา นำยาที่ผสมไว้เสร็จแล้วใส่ไปใน
หม้อ แล้วต้มไปสักพัก บีบจมูกแล้วดื่มยาจีนลงท้องไป

ยาไหลลงสู่ท้อง รสชาติแปลก ๆ ก็ทำให้ช่วงสี่ซุอาเจียน
แห้งเสียงหนึ่ง

เมื่อเงยหน้าขึ้นมากก็เห็นกุ้จิงหยวนและช่งอวินที่ยืนอยู่
ด้านหน้า

เจ้าซาลาเปาน้อยมีสีหน้าลนลาน ผลักกุ้จิงหยวนออกไป
แล้วรั้งแขนเสื้อของช่วงสี่ซุไว้ “ท่านแม่ ท่านป่วยแล้ว ท่าน
พักผ่อนให้ดี รักษาตัวไปนะขอรับ”

ช่งอวินพูดแล้วก็ลากช่วงสี่ซุเข้าไปในถ้ำ จากนั้นกดร่าง
นางลงบนเตียงหินที่ปูไว้อย่างดี “ท่านแม่ ข้าจะต้มไขให้ท่าน
กินไข่แล้วร่างกายก็จะดีขึ้นขอรับ”

ช่งสือซู่ “...” นางไม่ได้ป่วยนี่! ยาที่กินเข้าไปแค่ทำ-
ปฏิกิริยากับสารพิษในร่างกายเท่านั้นเอง

มีแต่น้ำศักดิ์สิทธิ์ที่ทำให้ร่างกายดีขึ้นมาได้ แต่ว่าต่อให้ดี
แค่ไหนก็เป็นแค่คนอ้วนๆ ตัวกลมๆ อยู่ดี อยากจะผอมลงก็ต้อง
พึ่งการออกกำลังกายและการขจัดสารพิษ

ครั้นอยากจะลุกขึ้นมานั่งก็โดนช่งอวินกดลงไปอีก

แรงของเจ้าตัวน้อยนั้นไม่เยอะ แต่ว่าน้ำตาลที่คลอเบ้านั้น
เห็นแล้วก็ทำให้น้ำเวทนาพองทนเลย

“พี่ใหญ่กู๋ ท่านรีบมานี่เร็ว ช่วยซำดูแลท่านแม่หน่อย!”
ช่งอวินเห็นช่งสือซู่ไม่ฟัง จะลุกอย่างเดียว ก็ตะโกนออกไป
ข้างนอกอีกรอบ

คำพูดของช่งสือซู่จุกอยู่ในลำคอ!

ลูกชายเรียกกู๋จึงหยวนว่าอะไรนะ

พี่ใหญ่กู๋

กัจฉิหยวนโตกว่านางสองปี เรียกอายุยังดูเด็กไปด้วยซ้ำ
ซึ่งสื่อซุเห็นสายตาของกัจฉิหยวนก็รู้สึกว่แปลกอยู่หน่อยๆ
แล้วก็เริ่มคิดว่ากัจฉิหยวนมีนิสัยแปลกๆ ที่ชอบทำตัวเป็นเด็ก
อะไรแบบนี้หรือเปล่า

“...” กัจฉิหยวนที่อยู่ๆ ก็เด็กกว่าอย่างไม้ทันรู้ตัวก็ทำอะไร
ไม่ได้เช่นกัน

คนแซ่ซ่งสองคนนี่ต่างก็รับมือได้ยากทั้งสิน สตรีที่อยู่
ตรงหน้าเป็นคนทีมองทะลุได้ยากทีสุดในชีวิตของเขา ส่วน
เด็กน้อยคนนี้ก็ฉลาดราวกับปีศาจ

เขาก็ไม่อยากจะเป็นพี่ใหญ่กัอะไรทั้งนั้น

“ข้าไม้ได้ป่วย ยานันเป็นยาลดน้ำหนั กินไปสักกระยะหนึ่ง
ก็จะผอมลง” ซ่งสื่อซุรีบอธิบายออกมา

ซ่งอวินจ้องหน้าผู้เป็นมารดาไปสักพักใหญ่ๆ เมื่อแน่ใจ
ว่ร่างกายของนางไม้ได้เป็นอะไร ก็ลงไปนั่งกับพื้น แล้วถอน-
หายใจออกมาเฮือกหนึ่ง “ข้าตกใจหมดเลยขอรับ”

ช่งสือซุสั่มผัสได้ถึงความสุขของการเลี้ยงเด็กแสบอีกครั้ง
ความสุขที่บริสุทธิ์

ยื่นมือลูบไปที่หัวของช่งอวิน “แม่ทำข้าวปั้นให้เจ้ากินนะ
เจ้าไปอยู่กับพี่ใหญ่ๆของเจ้าก่อน” ช่งสือซุพูดแล้วก็มองไปทาง
กุ้จิงหยวนรอบหนึ่ง

กุ้จิงหยวนสร้างทำเป็นไม่เห็นความเหนือกว่าในแววตา
ของช่งสือซุ

ข้าวปั้นเป็นของอร่อยพื้นบ้านของลูกหลานแถบ ส่าน-
ซี กานซุ หนิงเซี่ย ตอนที่ช่งสือซุไปที่เจดีย์ห่านป่าใหญ่ ก็
เคยกินที่ร้านอาหารเล็กๆ แห่งหนึ่ง ไข่แป้งเกาเหลียงกับ
แป้งข้าวโพดทำ รสชาติเลอเลิศ รสสัมผัสดี มีความหนึบ วิธีทำ
ก็ง่าย ชาติที่แล้วช่งสือซุก็ไม่ใช่สายกิน แต่ว่าตั้งแต่ที่ย้อนเวลา
มามีลูกชายจึงมีความชื่นชอบเกี่ยวกับของอร่อยไปเลย

มองดูเจ้าซาลาเปาน้อยกินเข้าไปคำโต เคี้ยวลงท้อง
ดังกรุบๆ ในใจนางก็เปี่ยมไปด้วยความภาคภูมิใจ

กุ้จิงหยวนนั้นโชคดี อาศัยบารมีของช่งอวินเลยได้ส่วน
แบ่งข้าวปั้นขามโตไปด้วย

กินไปแล้วซามหนึ่ง หน้าผากก็มีเหงื่อซึมออกมาหน่อย ๆ

ก๊วจิ่งหยวนมองไปทางซ่งสี่ซู่ จู่ ๆ ก็ในใจก็ผุดความคิดแปลก ๆ ขึ้นมา เขาอยากจะ...พาตัวนางกลับไปเป็นแม่ครัว ไม่ว่าจะเป็นแค่ก หรือว่าปะหมี่ตัด ข้าวปั้น ก็กินได้จนท้องเขาอึดแปล้

สายตาของก๊วจิ่งหยวนโจ่งแจ้งเกินไป ซ่งสี่ซู่หันไปประจันหน้าสบตากับเขาพอดี ผ่านไปสักพัก หน้าทีเต็มไปด้วยหยุ้ยย้อมสีของก๊วจิ่งหยวนก็ถูกชะล้างออกไป

ใบหน้าเกลี้ยงเกลาเรียบงามที่ดูป่วยซึม ท่าทางยามเลิกคิ้วนั้นช่างดูสง่างาม มีคุณธรรมอันสูงส่ง แต่เมื่อดวงตาคู่งามลึ้มขึ้น ทั้งเจียบคมและเย็นชา เหมือนดั่งแม่ทัพจอมเย็นชา ไม่ว่าจะมองจากมุมไหนก็ดูดีไปหมด มองไปนาน ๆ แล้วก็กลับคล้าย-กลับคลาว่าคุ่นหน้าคุ่นตาอยู่หน่อย ๆ

นวดคลึงหน้าผากแล้วซ่งสี่ซู่ก็รู้สึกแปลก ๆ คนที่หน้าตาดีขนาดนี้ ทำไมนางถึงคุ่นตาได้ละ เคยเจอกันที่ไหนนะ นี่ก็ไม่ออกจะว่าไปก็สำนวนที่ว่านั้นก็จริงอยู่ ที่ว่าคนที่หน้าตาดีก็หน้าตาดี

เหมือนกันหมด ส่วนคนที่หน้าตาอัปลักษณ์กลับมีหลากหลายรูปแบบจนนับไม่ไหว

มองช่วงวินที่ยืนอยู่ข้างกุ้จึงหยวนไปอีกรอบ แม้ว่าเจ้าตัวน้อยจะกินอิ่มแล้ว หน้าที่ย่ตอบเสียดจนวนเหมือนกับผู้ลี้ภัยแอฟริกาก็มีเนื้อเพิ่มมาอีกชั้นแล้ว พื้นฐานไม่เลวเลย ขุนให้อ้วนแล้วก็คงจะเป็นเจ้าซาลาเปาเนื้อที่ดูดีสินะ แต่ถ้าเทียบกับกุ้จึงหยวนแล้ว...

อย่าเทียบเลยดีกว่า

ต่อให้ตาบกับคิ้วจะเหมือนกันมาก จุดที่เหมือนกันอันน้อยนิดนั้นก็มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจนจนถูกมองข้าม

“มองพอหรือยัง” กุ้จึงหยวนยิ้มขึ้นมา

ถ้าเป็นเมื่อก่อนที่ถูกคนจ้องขนาดนี้ เขาก็ต้องอึดอัดแน่ แต่ยามนี้ ถูกสตรีตรงหน้าจ้องเช่นนี้ ความรู้สึกก็ไม่ได้เหมือนกัน

หรือว่ารสนิยมในสุนทริยศาสตร์ของเขาจะไม่เหมือนกับคนปกติ!

มักรู้สึกว่าคุณหญิงอวบอ้วนคนนึงคงมอยุ่บ่อยๆ เมื่อสำรวจ
ดูความคิดของตัวเองแล้ว ใบหน้าของคุณหญิงหยวนก็ราวกับถูก
ฟ้าผ่า

ช่งสี่ซุส่ายหัว มองพอหรือยัง แนนอนว่ายังไม่พอ
หน้าตาดีขนาดนี้ก็เพื่อให้คนยลโฉมไม่ใช่หรือไง!

กินข้าวปั้นเสร็จไปหนึ่งชาม ช่งอวินก็เงยหน้าขึ้นมา ก็
พบว่าบรรยากาศระหว่างคุณหญิงหยวนกับช่งสี่ซุนั้นดูแปลกไป
เขาหรีดตาลง ไปนั่งยองที่พื้น แล้วก็ขำคิกคักเหมือนกับหนูที่แอบ
แตะไส้ตะเกียง

“พรงนี้ข้าจะออกไปข้างนอกสักหน่อย เจ้าดูลูกด้วยนะ”
คุณหญิงหยวนที่ดูแลเด็กมาหลายวันแล้ว ก็ส่งช่งอวินคืนช่งสี่ซุ
อย่างเป็นทางการ

ช่งสี่ซุพยักหน้า มองหน้าคุณหญิงหยวนแล้วพูดว่า “ท่านยัง
ต้องการण्याย้อมสีอีกหรือไม่ คนที่ตามหาท่านในเมืองก็ยังมีอีก
เยอะ!”

“เช่นนั้นก็รับกวन्द้วย” คุณหญิงหยวนพยักหน้า

ครูเดียวกูจึ่งหยวนก็กลายเป็นชายที่หน้าตาบ้าน ๆ หน้า-
เหลืองซีด

แต่ว่า...ต่อให้กูจึ่งหยวนจะใส่เสื้อผ้าบ้าน ๆ หน้าตาถูก
บดบังไป แต่ยังคงมีรัศมีที่ไม่ธรรมดาอยู่เหมือนเดิม

ซ่งสี่อูซุขมวดคิ้ว วิเคราะห์อยู่สักพัก แล้วหาเศษผ้ามาจาก
ในถ้ำ เอาเข็มมาปัก แผ่นรองรองเท้าหนา ๆ ผืนหนึ่งเสร็จแล้ว
ออกมา “ให้ท่าน”

“...” กูจึ่งหยวนจ้องแผ่นรองรองเท้าไปหลายวินาที รอยยิ้ม
ในแววตาก็ยิ่งลุกโชนขึ้นเรื่อย ๆ

ถอดรองเท้าออกแล้วยัดแผ่นรองเท้าเข้าไป ลองเดิน
อีกครั้ง มีท่าทางเหมือนคนขาเป๋อยู่หน่อย ๆ รัศมีอันแสนสง่า
อะไรนั้นก็กลายมาเป็นชายขาเป๋ได้ในพริบตา โดนลดราคาไป
ครึ่งหนึ่งเลย

บทที่ 32 คิถบัญชี

กัจฉิยวณเดินลงเขาไป

ช่งอวินมองไปทางช่งสือชู “ท่านแม่ วันนี้เราทำอะไรกันดี
ขอรับ”

“ไปบ้านลุงเจ้า!” ช่งสือชูโรยผงยาที่เอาไว้มันยุงและสัตว์
ดุร้ายไว้รอบๆ ถ้า จากนั้นก็สะพายหีบหนึ่งกระบุงลงเขา
ไป

พอถึงบ้านของช่งรู่ยเสียงแล้ว ก็เจอกับช่งรู่ยเสียงที่ออก
จากบ้านแต่เข้าไปขายเต้าหู้เดินกลับมาพอดี

ช่งรู่ยเสียงใส่เสื้อกั๊กเรียบๆ ตัวหนึ่ง ไหล่هابเร่จนถลอก
แดงไปหมด

ทั้งสองทักทายกัน แล้วก็เดินเข้าบ้านไปพร้อมกัน เงย
หน้าขึ้นก็เห็นเฉียนเหล้าไคว่ที่นั่งอยู่ด้านใน ข้างหลังเขายัง
มีเด็กหนุ่มอยู่อีกสองคนด้วย

เมื่อเห็นช่งสือชูเดินเข้ามา เจียนเหล้าไคว่รีบลุกขึ้นมายืน อยู่ตรงหน้าช่งสือชูทันที แล้วชี้ไปที่เด็กหนุ่มทั้งสองคน “แม่นาง นี่คือนักชายทั้งสองของข้า คนโตเจียนฟู คนรองเจียนกู่ย เปิด ร้านอาหารเป็นงานที่ต้องใช้แรง ข้าพิจารณาดูแล้ว ก็เลยให้ พวกเขาสองคนมาช่วยด้วย”

ช่งสือชวยิ้มน้อยๆ “ได้ เช่นนั้นเราก็มาร่วมกันเลย”

ช่งสือชูพูดพลางหยิบเห็ดหมี่ขึ้นมาจากกระบุง

เมื่อเห็นเห็ดหมี่ที่ตากไว้จนแห้งแล้ว ช่งรู่ยเสียงก็กลืน น้ำลายดังเอือก เขาเคยกินของสิ่งนี้ไปครั้งหนึ่ง เกือบจะกัดลิ้น ตัวเองไปแล้ว

ตอนนี้มาเห็นอีก ก็ทนแทบไม่ไหว

สีหน้าของเจียนเหล้าไคว่เปลี่ยนไป มองไปยังช่งสือชูแล้ว อึ้งไปชั่วขณะ ของสิ่งนี้เขาก็รู้จักเหมือนกัน เป็นสิ่งที่กินแล้วตาย ได้เลย เขาเคยเห็นมากับตา

ปาดเหงื่อที่หน้าผากแล้ว ครั้นอยากจะพูดอะไรขึ้นมา ก็ โดนช่งรู่ยเสียงลากตัวออกมา

เจียนฟูกับเจียนก๊วยตามซ่งสี่ซุเข้าไปในครัว พังซ่งสี่ซุ
อธิบายอย่างละเอียด หลังจากนั้นน้ำมันเดือดปุดๆ ก็ใส่เห็ดหมีที่
หั่นบางๆ กับเครื่องเคียงลงไปในกระทะ คลุกผัดให้ทั่วและเข้า
กัน กลิ่นหอมกรุ่นก็โชยออกมา

ในบ้านเก่าแก่ของตระกูลซ่งที่มีกำแพงกันอยู่ เมื่อโจวอาน
ได้กลิ่นหอม จอมตะกละก็ติดกับดักขึ้นมาทันที

เห็นภรรยาอ่อนแอที่กำลังชักผ้าอยู่ในลาน ก็ไม่สบอารมณ์
หาเรื่องไม่ทำงาน หยิบไม้ไปฟาดภรรยาที่อ่อนแอผู้นั้น
ทันที

“ทำกับข้าวก็ไม่ใช่ คลอดลูกก็ไม่ได้ เลี้ยงเจ้าไว้ทำอะไร
...” เสียงดั่งก้องของโจวอานดังทะลุกำแพงเข้ามาถึงในลานบ้าน
ของซ่งรู่เสียง

เจียนเหล่าโศกหรือตามองไปทางนั้นรอบหนึ่ง สีหน้าเต็มไปด้วย
ความดูแลน

พูดพึมพำเบาๆ ไปว่า “ชายกระจอกถึงคิดจะมาตีผู้หญิง!”

“พี่ชายพูดดีมีเหตุผล!” ช่งรู่ยเสียงพุกหนำอย่างแรง เขาก็คิดเช่นนั้นเหมือนกัน

ในคร้ว ช่งสือซุที่ผัดกับข้าวเสร็จถือจานเดินออกไปให้คนในลานชิมดูสักหน่อย

พอเห็นว่าช่งรู่ยเสียงกินไปคำโต เฉียนเหล้าโคว่ก็อดใจไม่ไหว หยิบตะเกียบมาชิมสักคำ แล้วแววตากก็สว่างวาบขึ้นมาทันที “อร่อยๆ!”

ครั้นเฉียนฟู่กับเฉียนกู่ยได้ยินแล้ว ก็ลองชิมตามบ้าง พออาหารที่เพิ่งขึ้นจากเตาสัมผัสกับปลายลิ้น ช่างเป็นเห็ดหมีที่อร่อยไม่เหมือนใคร อร่อย! อร่อยยิ่ง!

ทั้งคู่หันหน้าไปมองช่งสือซุพร้อมกัน อยากเรียน! อยากหัดทำยิ่ง!

ตอนที่ออกจากเมืองมาก็ยังไม่รู้สึกรว่ามีอะไร ยามนี้หรือหากเรียนแล้วทำไม่ได้ก็จะไม่ยอมหยุด!

เฉียนเหล้าโคว่ววางตะเกียบลง มองไปทางช่งสือซุ แล้วก็พูดขึ้นว่า “แม่นาง หากอาหารนี้ของเจ้าชายเป็นรายการอาหาร

อย่างน้อยก็ต้องขายได้สักสิบกว่าตำลึง แม้ว่าข้าจะเคยช่วยเจ้านั้นก็ไม่เท่าทำเองกับมือ จะเอาสูตรอาหารของเจ้าไปเป่ล่าๆ ข้าเองก็ไม่สบายใจ ไม่เช่นนั้นเอาอย่างนี้หรือไม่ ไม่ว่ารายได้ของร้านอาหารนี้จะได้เท่าไร แบ่งให้เจ้าสองสามส่วน เจ้าว่าอย่างไร”

“...” ช่งสือซุตกตะลึงกับการรุกแบ่งกำไรนี้ของเจียนเหล่าโค่วจนไม่รู้จะพูดอะไรไปชั่วขณะ เมื่อเรียบเรียงคำพูดเสร็จก็ปฏิเสธการกระทำนี้ของเจียนเหล่าโค่วไป “เป็นเพียงการช่วยเหลือซึ่งกันและกันที่ไปมาหาสู่กันเท่านั้นเจ้าคะ ท่านอาเจียนก็เกรงใจกันไปแล้วเจ้าคะ”

“แม่นาง เช่นนี้มันไม่ได้นะ หากเอาเปรียบมากไปจะโดนฟ้าผ่าได้” เจียนเหล่าโค่วพูดตะกุกตะกัก

ช่งสือซุยกั้ไหล “แล้วแต่ท่าน ถึงอย่างไรข้าก็ได้รังเกียจว่าเงินจะมากหรือน้อยอยู่แล้วเจ้าคะ”

พูดจบแล้วก็ลากเจียนฟูกับเจียนก๊วยเข้าครัวไป หลังจากทั้งสองทำเหมืกระทะร้อนเป็นแล้ว ก็สอนวิธีการทำบะหมี่ตัดไปด้วยอีก

วัยรุ่นความจำดี เรียนรู้ไว

เขียนฟูกับเขียนก๊วยใช้เวลาไปไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงก็ทำเป็นแล้ว

“เออละ ต่อไปก็ฝึกการใช้มีดเยอะๆ หั่นเห็ดเป็นแผ่น กระดาษได้เมื่อไรก็ถือว่าผ่านเกณฑ์ อีกอย่าง เห็ดหมีเป็นสิ่งที่ทำให้คนกินแล้วตายได้ ต้องปรุงให้ดี ตอนที่ล้างก็ตั้งใจหน่อย เมื่อสุกแล้วพิษถึงจะหายไป หากนอกเหนือจากอุบัติเหตุจริงๆ ก็กรอกน้ำเน่าไปในปากคนที่กินเห็ดหมีเข้าไป”

ช่วงสี่อัฐพูดจบแล้วก็ปะทะกับสายตาดำที่ตกตะลึงของเด็กหนุ่มทั้งสอง

“น้ำเน่าหรือขอรับ” เขียนฟูกับเขียนก๊วยสบตากัน

ถ้ากรอกน้ำเน่าลงในปากของลูกค้า วันข้างหน้ากิจการของพวกเขาจะทำได้อยู่หรือไม่

จึงรีบส่ายหัวทันที ขณะเดียวกันก็คิดในใจว่า ต่อไปต้องละเอียดถี่ถ้วนมากขึ้นหน่อยแล้ว

จะทำให้ชื่อเสียงของร้านตัวเองเสื่อมเสียไม่ได้เด็ดขาด

ฟ้าค่อยๆ มีดลง เจียนเหล้าโค้วพาลูกชายทั้งสองออกจากหมู่บ้าน ยืนมองช่งสือซูที่อยู่หน้าประตู เจียนเหล้าโค้วพูดว่า “ไม่ต้องส่งหрок สามวันให้หลัง ร้านอาหารเล็กๆ ก็จะเปิดกิจการแล้ว หากมีเวลาก็แวะไปดูสักหน่อยนะ”

“ได้ ข้าต้องไปแน่เจ้าคะ” ส่งเจียนเหล้าโค้วไปแล้ว ช่งสือซูก็เดินกลับบ้านอีกครั้ง

คราวนี้ช่งรู่ยเสี่ยงได้เริ่มไม่กลัวแล้ว ชีวิตคนเรานั้นมีความยากลำบากสามอย่าง คือ ถ่อเรือ ตีเหล็ก ขายเต้าหู้

หลายปีมานี้ช่งรู่ยเสี่ยงก็พึ่งการขายเต้าหู้หาเลี้ยงชีพ แม้ว่าการทำเค้กขายของซูซื่อจะนำรายได้มาสู่ครอบครัวไม่น้อยเลย แต่เขาก็ไม่คิดจะละทิ้งงานนี้เหมือนเดิม

“พี่ใหญ่ เคยคิดจะทำอย่างอื่นบ้างหรือไม่เจ้าคะ ทำเต้าหู้นั้นลำบากเกินไป” มองดูเม็ดถั่วที่โม่บดบนโม่หิน ทันใดนั้นช่งสือซูก็คิดของที่ทำมาจากถั่วออกมาได้มากมาย จะเอาธุรกิจที่ทำเงินไปให้คนนอกไม่ได้ อีกอย่าง พี่ชายที่ดูแลเจ้าของร่างเดิมมาตั้งหลายปี แต่ดันถูกลืม เอามาทำเป็นน้ำถั่ว เต้าฮวย เต้าหู้-แห้ง ฟองเต้าหู้ รวมไปถึงล่าเถียว!

“อย่างอื่นข้าก็ทำไม่เป็น ตอนนี้พี่สะใภ้ทำแค่นี้เป็น มีรายได้
ต่อวันไม่น้อยเลย ก็ชีวิตดีกว่าคนส่วนมากแล้ว พี่ใหญ่ไม่เคย
คิดจะร่ำรวยอะไร ชีวิตตอนนี้ก็ดีอยู่แล้ว” มองดูถั่วที่ถูกไม่จน
ละเอียด ใบหน้าของช่งรู่ยเสียงก็เผยความปิติและภาคภูมิใจใน
อาชีพของตนออกมา

ทั้งเรียบง่ายและใจเดียว

นี่เป็นท่าทางที่หาได้ยากอย่างยิ่งในยุคหลัง และพอใจใน
สิ่งที่มี

“แต่จะเหนื่อยไปก็ไม่ได้นะเจ้าคะ มีสิ่งที่เรียกว่าเต้าหู้แห้ง
ฟองเต้าหู้ พี่ใหญ่ลองทำดูก็ได้ ถ้าทำเป็นแล้ว ต่อไปก็จะมี
เครื่องทუნแรงเพิ่มมาอีกอย่าง มีเงินในมือเยอะแล้ว ก็ซื้อลา
สักตัวมาลากโมเอา” ช่งสือซุพูดจบ ท่าทางที่ดันโมเอาของช่งรู่ย
เสียงนั้นได้หยุดลง

เขาจ้องไปยังช่งสือซุ ผ่านไปสักพักใหญ่ ๆ ถึงได้พูดว่า
“น้องสาว เจ้ารู้ความขึ้นแล้วจริง ๆ”

ช่งสือซุหัวเราะ อธิบายวิธีการทำฟองเต้าหู้กับเต้าหู้แห้ง
อย่างคร่าว ๆ ไป

สูตรเหล่านี้ล้วนมีอยู่ในหนังสือที่อยู่ในมิติ

ไม่ได้มีรายละเอียดมากนัก ยังจะต้องทดลองไปหลาย ๆ ครั้งเลยทีเดียว

เดินออกจากบ้านแล้ว ก็เห็นโจวอานที่เฝ้าอยู่หน้าประตู

ทันทีที่เห็นโจวอาน ช่งสือซูก็นึกได้ในทันทีว่านางยังไม่ได้คิดบัญชีกับเขาเลย หลายวันมานี้มีเรื่องเยอะเกิน ยุ่งเรื่องการหาเงินสร้างบ้าน จนแทบจะลืมเจ้าหมอนี่ไปเสียแล้ว

ตอนนี้โจวอานมาหาเองถึงที่เลย ช่งสือซู่ตันช่งอวินไปไว้ในบ้านของช่งรู่ยเสียง แล้วปิดประตูใหญ่ ประจันหน้ากับโจวอานแล้วส่ายยิ้มออกมา เอามือมาไขว้กันไว้ แล้วส่งเสียงกร๊อบๆ ออกมา

โจวอานตัวสั่นไปเล็กน้อย ก้าวถอยหลังไปหนึ่งก้าว ปากสั่นระริก แล้วพูดว่า “เมื่อครูเจ้าทำอะไรกัน สองวันนี้ท่านพ่อเจ็บคอ พูดไม่ได้ และไม่ยอมกินอาหารด้วย เจ้าเอาสูตรไปให้หลี่ซื่อเสียง”

“เจ้าอยากกินของอร่อยหรือ ‘ได้สิ!’” ซ่งสี่ชูต๋อยไปที่ปาก
ของโจวอานหนึ่งหมัดเต็มๆ

พอโจวอานอ้าปากปั๊บ ก็สำรอกเป็นเลือดออกมา พันขาวๆ
ร่วงลงพร้อมกับเลือดที่กระจายไปทั่วพื้น โจวอานในยามนี้ก็
เหมือนกับหญิงชราที่ฟันร่วงหมดปาก อ้าปากมาก็มีแต่หลุมดำๆ
เหงื่อกรนเต็มไปหมด

โจวอานคลำหาฟันที่ร่วงอยู่บนพื้นแล้วสลับไปทันที

บทที่ 33 คำคินนั้นแสนยาวนาน ชีวิตช่างแสนยาวไกล

ในหมู่บ้านมีคนเดินผ่านมาเห็นสภาพสุดอนาถของโจวอาน แล้วรีบหันหน้ากลับไป แสร้งทำเป็นไม่เห็น

เรื่องที่ก่อนหน้านี้โจวอานพาเจ้าหน้าที่ไปหาเรื่องคนทั้งหมู่บ้านก็เพิ่งจะผ่านไปไม่นาน ชาวบ้านล้วนมีแต่ความโกรธ-เกรี้ยวต่อโจวอาน เห็นเขาโดนต่อยแล้วไม่ได้เข้าไปกระทืบประสมโรงก็ถือว่าเมตตามากแล้ว

เมื่อจัดการโจวอานเสร็จสรรพอย่างรวดเร็วแล้ว ซ่งสือซู่ก็พาซ่งอวินเดินขึ้นเขาไป

ระหว่างทางก็เห็นเคหาสน์ที่ตึนฏเขา ความคืบหน้าของเคหาสน์นั้นไปไว่มาก ก่อนการเก็บเกี่ยวในฤดูใบไม้ร่วงก็คงจะเข้าอยู่ได้แล้ว

เก็บความหวังไว้ แล้วก็กลับมาบนเขา ซ่งสือซู่เห็นกุ้จิง-หยวนที่นั่งอยู่บนก้อนหิน

กู่จิ้งหยวนในตอนนั้นก็ไม่ได้เหมือนกับเมื่อตอนปกติเล็กน้อย มีความกลัดกลุ้มหวาดผวามากขึ้นมาก ก็ไม่รู้ว่าจะไปโดนอะไร กระทบกระเทือนใจมา

ซ่งสือซู่ก็ไม่ได้สนใจกับสิ่งที่กู่จิ้งหยวนได้ไปประสบมา มากนัก ต้มยาสมุนไพรให้ตัวเองไปหม้อหนึ่ง บีบจุ่มแล้วดื่มลง ไป เงยหน้าขึ้นมากก็เจอกับกู่จิ้งหยวนที่ไม่รู้ว่าเข้ามาตอนไหน “มีเรื่องอะไรหรือ”

“ยาผงที่ไว้ห้ามเลือดยังมีอยู่หรือไม่” กู่จิ้งหยวนกล่าวถาม

ซ่งสือซู่ล้วงออกมาแล้วโยนไปให้กู่จิ้งหยวนขวดหนึ่ง ของ สิ่งนี้นางเป็นคนผสมเอง อยากได้เท่าไรก็มีเท่านั้น

ทิวทัศน์ในเขานั้นดีจนสุดจะหาคำมาบรรยายได้ ขณะที่ ซ่งสือซู่หุงข้าวอยู่นั้น ก็มีเสียงช่งอวินท่องตำราแว่วมาจากในถ้ำ

รอบทิศไร้ซึ่งผู้คน ซ่งสือซู่เหยาหน้าศักดิ์สิทธิ์ปริมาณที่ เหมาะสมลงไป ในหม้อ เวลาผ่านมานานขนาดนี้แล้ว นางก็ วิเคราะห์สัดส่วนที่เหมาะสมที่สุดกับร่างกายคนออกมาได้แล้ว เช่นกัน

ถึงเวลาที่จะปรับเปลี่ยนร่างกายของเจ้าซาลาเปาน้อยแล้ว
ลมยามเย็นพัดโชยมาเบา ๆ ข้าวต้มในหม้อก็ส่งกลิ่นหอมโชยมา

คนละถ้วย

ก๊วยจิ้งหยวนชิมไปหนึ่งคำ ข้าวต้มขาว ๆ ไหลลงสู่กระเพาะ
ละลายกลายเป็นความอบอุ่นแผ่ซ่านไปทั่วทุกอณูในร่างกาย
ทันใดนั้น สายตาที่เย็นชาก็ตกลงไปบนตัวของซ่งซือซู

“มองอะไร ถึงยังมองอีกข้าก็ไม่พิศวาสท่านหรือคะ”
ซ่งซือซูขมวดคิ้ว แล้วจ้องเขา

ก๊วยจิ้งหยวนทำอะไรไม่ได้ “เจ้าคิดมากไปแล้ว” พุดจบก็
ก้มหน้ากินข้าวต้มต่อไป

หลังจากกินมื้อเย็นเสร็จก็นอนบนเตียงแผ่นหิน ก๊วยจิ้ง-
หยวนหลับตาลง สัมผัสได้ถึงบาดแผลที่หลงเหลือไว้จาก
การต่อสู้ค่อย ๆ ดีขึ้นอย่างช้า ๆ ร่างกายเบาโล่งไปเยอะเลย

ดูแล้วเขาอยู่ในหมู่บ้านนี้ได้สักระยะหนึ่งแล้ว

สำหรับความมหัศจรรย์ของหญิงคนนั้น ก๊วยจิ้งหยวน-
สามารถปกปิดไว้อย่างมิดชิดอยู่แล้ว

พริบตาเดียวก็ผ่านไปแล้วสามวัน ภายใต้การบำรุงจาก
น้ำศักดิ์สิทธิ์ ร่างกายของกู่จิ้งหยวนที่ฟื้นตัวไปแล้วครึ่งหนึ่งก็
หายเป็นปกติทั้ง

วันนี้ยามดวงอาทิตย์ขึ้น

กินข้าวเข้าไปอย่างลวก ๆ แล้ว ช่งสือซู่ก็เปลี่ยนเสื้อผ้า
ชุดใหม่ พาช่งอวินลงเขาไป กู่จิ้งหยวนเดินกะเผลก ๆ ตามหลัง
ทั้งสองไป

พอเดินเข้าเมืองมาแล้วก็ตามหาที่อยู่ที่เจียนเหล้าโค่วที่หึง
เอาไว้

ร้านอาหารที่เลือกไว้ก็ถือว่าไม่เลวเลย แม้จะบอกว่าไม่ได้
เป็นถนนหนทางที่เจริญรุ่งเรืองที่มีคนเดินขวักไขว่ไปมามาก
ที่สุด แต่รอบ ๆ ร้านอาหารก็มีคนร่ำรวยอาศัยอยู่ไม่น้อยเลย
ช่งสือซู่เดินเข้าร้านอาหารไปพร้อมกับเจียนเหล้าโค่ว พอเดิน
เข้าร้านไป แวบแรกก็เห็นนายท่านหงห้าที่นั่งอยู่ด้านใน นาง
ตกตะลึงอยู่พอสมควร

นายท่านหงห่าเห็นช่งสื่อชูเดินเข้ามาก็ตะลึงงันไป
เช่นเดียวกัน ลูกขึ้นยืนชี้ที่นั่งว่าง ๆ แล้วพูดว่า “แม่นางช่งก็มา
ด้วยหรือ มาๆ เชิญนั่งทางนี้ อาหารร้านนี้รสชาติใช้ได้ทีเดียว”

“ร้านนี้ยังไม่ได้เปิดอย่างเป็นทางการ นายท่านหงห่า
ก็รู้แล้วหรือ” ข้าเลื่องมองอาหารที่วางเรียงไว้บนโต๊ะหน้าเขา
ช่งสื่อชูโพล่งถามออกไป

นายท่านหงห่าหัวเราะอย่างเบิกบานใจ “แม่นางช่งเรียกข้า
ว่าพี่ห่าก็ได้ นายท่านหงนายท่านห่าอะไรกัน ชื่อพวกนี้ล้วนแต่
เป็นเหล่าพี่น้องในแควดวงเรียกไว้หน้าเท่านั้น แม้ว่าร้านนี้จะยัง
ไม่ได้เปิดอย่างเป็นทางการ แต่ก็รสชาติดียิ่ง แม่นางช่งลองชิม
ดูเถิด” นายท่านหงห่าพูดแล้วก็ส่งอาหารมาอีกสามส้อมอย่าง

แม้แต่กู่จิ้งหยวนที่พามาด้วยก็ร่วมโต๊ะด้วย

กู่จิ้งหยวนกับช่งอวินนั่งอยู่โต๊ะข้างๆ ช่งสื่อชู

มองดูปะหมีตัดที่ถูกยกมา กู่จิ้งหยวนกลอกตาเล็กน้อย
ร้านนี้ต้องมีอะไรเกี่ยวข้องกับสตรีคนนี้นั่นแน่นอน!

ช่งอวินจิ้มไปยังข้อศอกของกู่จิ้งหยวน ใบหน้าน้อย ๆ มีความสับสน พูดเสียงแหบ ก็ไม่รู้ว่ามีพากับตัวเอง หรือว่า
งใจพูดให้กู่จิ้งหยวนได้ยินกันแน่ “ชายคนนั้นชี้เหรไปสักหน่อย
สายตาก็ดูตัน ถ้าจะเป็นพ่อเลี้ยง แล้วท่านแม่เกิดคลอดน้องสาว
ที่เหมือนกับคนคนนี้ขึ้นมาละก็ ไม่ได้ๆ คนนี้ไม่ได้”

...ตะเกียบในมือของกู่จิ้งหยวนแทบร่วง

จ้องไปยังช่งอวิน แล้วพูดอย่างเยือกเย็นไปว่า “กินของเจ้า
ไปเถอะ!”

“ท่านก็ไม่ได้อยากเป็นพ่อเลี้ยงของข้านี้ จะดูทำไม”
ช่งอวินพูดกระซิบกระซาบไป แล้วโดนกู่จิ้งหยวนกวาดสายตา
มามองไปรอบ จึงรีบคว้าตะเกียบแล้วค่อยๆ ก้มหน้ากินบะหมี่
ตัดต่อไป

เป็นเพราะคำพูดของช่งอวินเลยทำให้กู่จิ้งหยวนกินบะหมี่
ไปอย่างไม่ค่อยเป็นสุขเท่าไร

แล้วยังมองช่งสือชู่ที่อยู่ข้างๆ ตลอด

...

กับบุรุษหยาบคายคนหนึ่ง มีอะไรให้น่าคุย

ยังนั่งไถ่กันขนาดนั้นอีก!

มีหน้าซำยังจะยิ้มอีก!

ช่งสี่ซุส่ายตาเฉียบแหลมยิ่ง รู้สึกได้ถึงสายตาของ กุ๊จิ้ง-
หยวน จึงหันกลับไปมอง

ดวงตาทั้งสองสบประสานกัน กุ๊จิ้งหยวนหลบสายตา

นายท่านหงห้ามองกุ๊จิ้งหยวน แล้วมองไปยังช่งสี่ซุ ถาม
ว่า “นั่นเป็นหัวหน้าคนงานของบ้านเจ้าหรือ”

“ไม่ใช่” ช่งสี่ซุส่ายหัว แล้วพูดต่อไปภายใต้สายตาที่สงสัย
ของเขา “เป็นญาติจากแดนไกล ภรรยาหนีไปกับพ่อค้าต่างถิ่น
แล้ว รู้ว่าทางนี้ข้ามีลู่ทางทำมาหากินเลยบากหน้ามาหา!”

... ‘แกร๊ก’ ทันใดนั้นตะเกียบในมือของกุ๊จิ้งหยวนก็หักลง

ช่งอวินตัวสั่นไปเล็กน้อย! ก้มหัวลงต่ำกว่าเดิมจนแทบจะ
เอาหน้ามุดลงไปในห้องแล้ว

นายท่านหงห้าไม่เข้าใจคำพูดของช่งสือชู แล้วมองไปยัง กุ๊จิงหยวน รูปร่างก็ดี แต่แค่สีหน้าไม่ค่อยสู้ดีนัก เหมือนกับว่า ปวยหนักเกินกว่าที่จะเยียวยาได้

กตเสียงให้ต่ำกว่าเดิมแล้วพูดกับช่งสือชูว่า “หนุ่มโสด สาวโสดก็ไม่ค่อยจะดีหรอก ยิ่งผู้ชายที่ไร้น้ำยาเช่นนี้ เจ้าระวังไว้ หน่อยก็ดี”

กุ๊จิงหยวนหลับตาลง แล้วเผยความรังเกียจออกมาจาก ใบหน้า

ไร้น้ำยา!

ระวังไว้หน่อยก็ดี!

ตกลงว่าใครระวังใครกันแน่!

ช่งอวินแอบชายตามอง “ท่านแม่ข้าก็เป็นที่ชื่นชอบมากอยู่นะเนี่ย แม้ว่าท่านลงคนนี้จะชั่วร้ายไปสักหน่อย ก็งานที่ทำก็ไม่ได้ เจริญรุ่งเรืองมากนัก แต่ก็มีเงิน ยังช่วยคิดแทนแม่ข้าด้วย ข้าว่า กิ๋ไช้ได้อยู่แหละ!” พึมพำไปรอบหนึ่ง ช่งอวินก็จิ้ม ๆ ไปที่แขนของ